

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 7 April 1901

N:r 28

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes

INNEHÅLL: *Gustaf af Geijerstam* (med 1 porträtt). *Gustaf Nyblaus* (med 1 porträtt). *På forskningsfärd till Argentina* (med 1 illustration). *»Delsbostintan»* (med 1 porträtt). *»Roxane»* (med 1 porträtt). *Edmond Got* (med 1 porträtt). *En regementsfest vid Svea Lifgarde* (med 1 illustration). *Ett besök på Kristiania telegrafstation* (med 3 illustrationer). *Den utomordentliga engelska ambassaden* (med 2 illustrationer). *Orostecknen i Ryssland* (med 8 illustrationer). *Ett teknologiskt 40-års jubileum* (med 1 porträtt). *Från svenska fiskareförbundets årsmöte* (med 1 illustration). *»Sjöbjörnar»*. Öfversättning för HVAR 8 DAG. *Från den stora eldsvådan i Strömstad* (med 1 illustration). *Veckans porträttegalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

HVAR 8 DAG.
Foto. Hamngriet, Stockholm.

GUSTAF AF GEIJERSTAM.
EN AF SVERIGES MEST POPULÄRE FÖRFATTARE.

Tiderna förändras, och vi med dem... Minnes man ännu den förtrytelse, som rädde mot 1880-talets djärfve fridstörare inom den svenska skönlitteraturen, det anskri, som höjdes mot dem af de »gamla» idéernas sanna vänner, af dem som nog en gång i tiden också varit nya, men alldeles glömt bort det förhållandet och nu trodde, att allt borde evigt förbli vid det bestående?

Minnes man det, så drager man kanske i detta ögonblick munnen till ett ironiskt småleende, i det att man tänker: De nya voro ändå icke så värst farliga, fastän det kanske i första häpenheten föreföll oss, som de endast ville rifva ned, rasera utan att gifva oss något i stället för det undanröjda. De ha dock sedermera murat en i mångt och mycket fast grund. De nya voro icke heller talanglösa, fastän de sökte bryta sig nya vägar och begagnade sig af nya uttryckssätt, som, att börja med, voro besvärliga att riktigt förstå. Men de ha sedermera visat, att de också högt älskade sitt svenska språk, och de ha gjort det rikare än förut och vårdat det. Men — och nu blir kanske småleendet ännu mera ironiskt — det är nu långt ifrån 80-talet, och de unga ha numera åren inne och äro nog icke riktigt de samma som i gångna dagar. Tiderna förändras, allt förändras. De unga — som icke längre äro så unga — ha i åtskilligt gifvit med sig...

Nåja, man kan ju resonnera så, och i detta resonnemang finna liksom en tröst för, att man själf i forna dagar icke ville gifva med sig, och en ursäkt öfver att man ändå till sist gjorde det. Dock är det naturligtvis sant, att de unga icke äro precis de samma, som de förut voro. I sådant fall skulle de ju ha stått stilla, och för det betacka de sig. De äro kanske också nu mindre »farliga», därför att de lärt sig att vara mera fördragsamma. Men tro dock icke, att de äro mindre entusiastiska än förut! Gustaf af Geijerstam är det åtminstone icke, huru hans diktning än skiftat och skiftar till form och innehåll.

Han hyllade först, som man torde erinra sig, naturalismen och var nog en stor beundrare af August Strindberg (hvilket han säkert allt fortfarande är). Född i Västmanland på Jönsarbo den 5 januari 1858, blef G. 1877 student i Uppsala och 1879 filosofie kandidat, hvarefter han verkade som litteratör, sedan 1883 i Stockholm. Hans debutarbete voro berättelsen »Gråkallt» (1882), hvarpå följde »Strömoln» och »Fattigt folk». G. offentliggjorde äfven litterära studier och kritiker i »Aftonbladet», i tidskrifter och i bokform. Hans arbetsförmåga har alltid varit synnerligen stor. År 1885 utkom hans stora uppsalaroman »Erik Grane», 1887 ett annat stort arbete »Pastor Hallin» och samma år skiss-samlingen »Tills vidare», samt inlägget i Strindbergsfrågan »Hvad vill lektor Personne?»

Men den outröttlige kämpen hade trots allt svårt att bryta igenom. Man fann, oafsedt åsikterna, hans skildringar, med förlof sagdt, bra omständliga, föga underhållande. Strindberg hade dock alltid »gnistor» af genialitet och kunde alltid reta så härligt. Geijerstam var för slätstruken — tycktes det nog på många håll.

Då, i ett lyckligt ögonblick, föll den energiske och högt begåfvade författaren på att skriva för scenen. Han gjorde lustspelet »Svärfar» — och alla människor skrattade och började uppfatta dess auktor som en ofantligt treflig karl. Han gjorde »Aldrig i lifvet» och bondpjесerna »Per Olsson och hans käring» samt »Lars Anders och Jan Anders», och nu var isen bruten. Nu såg man — om man icke velat se det förut i »Fattigt folk» och »Kronofogdens berättelser» (1890) — att Gustaf af Geijerstam i grund och botten kände folkets lif och i grund och botten kunde framställa det med utmärkt karaktärisering och sant och enkelt, utan all försköning. Man fick, när man såg Geijerstams bondpjесer, också skratta — och det skadade minsann icke. Men nog är det en ödets ironi, att Geijerstam, hvilken började sin bana med ett så orubblikt allvar och för hvilken allvaret är i hög grad kännetecknande, skall först ha eröfrat sina medmänniskor med skrattets tillhjälp!

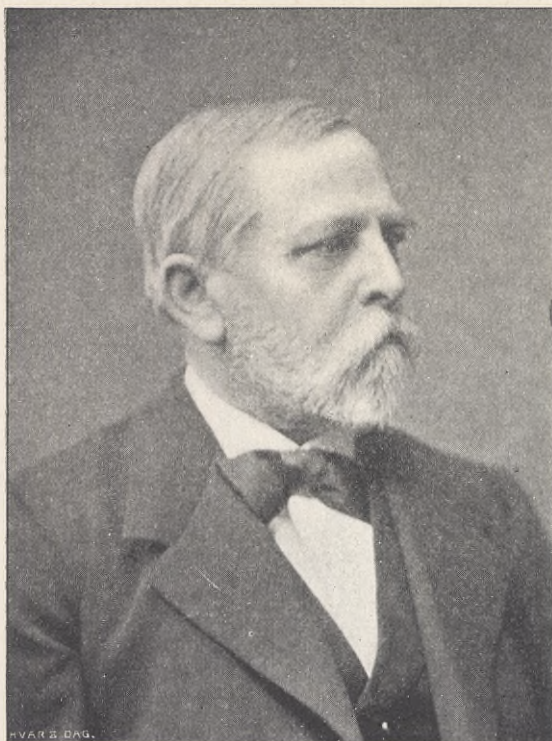
I början och midten af 1890-talet utgaf Geijerstam äfven flere sociala arbeten, »Kulturkampen i Härjedalen», »Anteckningar om arbetareförhållandena i Stockholm» (med anslag af Lorénska stiftelsen), »Anteckningar rörande fabriksarbetarnes ställning i Marks härad», o. s. v.

År 1895 utkom arbetet »Medusas hufvud» och följande år fyra noveller under den gemensamma titeln »Kampen om kärlek». Med dessa verk beträdde författaren en ny väg. Han var icke längre naturalist, utan »mystiker». Hans psykologi brydde sig endast om själarne med förbigående af sociala förhållanden och dylikt, den sökte pejla själarne och de mest förfinade sjäalars dolda djup, sökte så mycket som möjligt närma sig gränsen för det obeskrifliga. Detta slags sublima diktning kräfd naturligtvis också en ny mera förfinad form, än den Geijerstam förut gifvit sina verk — och dessa arbeten äro också i formellt afseende synnerligen konstnärliga.

Geijerstam har sedermera skrivit både pjесer och annat. Hans samlade folklichsberättelser utkommo härom året, och bland dem funnos verkliga små mästestycken af natursanning och slående karaktäristik. Och i fjol utgaf han »Boken om Lille-Bror», hvilken haft en så exempellös framgång. Häri skildrar författaren, som haft sorgen förlora sin hustru, ett samlifs historia, visar, som det kanske aldrig blifvit visadt förr, de spröda trådar som förena man, hustru och barn. Det är mystik, men det är också något annat — det är verkligt lefvande lif, det bästa och finaste af det och det är sålunda full verklighet. Och det är en i eminent mening modern bok, som säkert i den svenska skönlitteraturen kommer att vara ett »monumentum» från vår tid.

På scenen firade den utmärkte författaren — outröttlig liksom förr — för kort tid sedan en ny framgång med »Stiliga Augusta», ett sedestycke, drastiskt, sant och — man må säga hvad man vill — verkligen i hög grad välskrifvet. Och länge lär det väl icke töfva, innan Gustaf af Geijerstam utgifver något nytt arbete till allas vår glädje.

O. R.

HVAR 3. DAG.
Foto. Roesler, Stockholm.

GUSTAF NYBLÆUS. Den 25 sistlidne mars fylde f. d. föreståndaren för Gymnastiska centralinstitutet, f. d. öfversten i armén *Gustaf Nyblæus* 85 år.

N., som hösten 1836 kommanderades att genomgå lärokursen vid ofvan nämnda institut, påverkades där starkt af Lings personlighet och beslöt att ägna sig åt gymnastikens studium. År 1862 blef han efter professor Brantings afskedstagande Gymnastiska Centralinstitutets t. f. föreståndare. År 1864, sedan stadgan om institutets nya organisation utkommit, utnämndes han till öfverlärare på institutets militära afdelning och till institutets föreståndare.

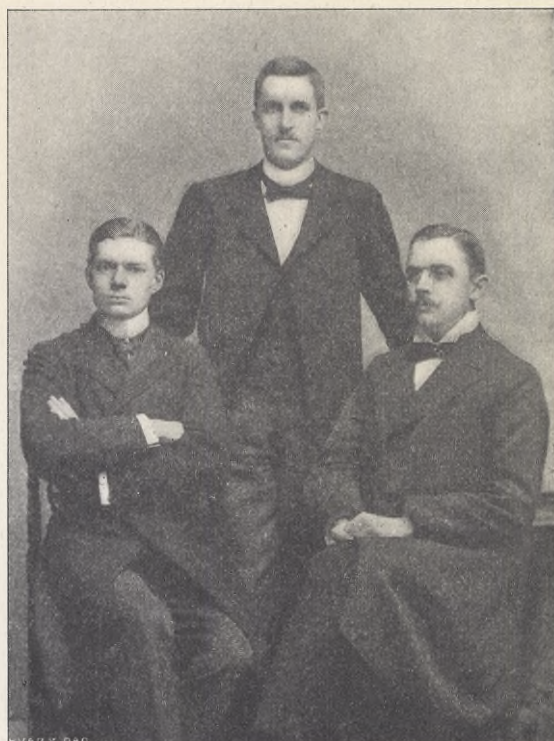
Öfverste Nyblæus har äfven varit verksam i många komitéer och i det politiska lifvet. Han har nämligen representerat hufvudstaden i Andra kammaren. 1887 tog han efter en synnerligen nitisk verksamhet afsked från institutet.

Äfven som skriftställare har den skicklige och intresserade mannen utöfvat stor flit. Han har sålunda utgifvit flere förträffliga läroböcker i gymnastik och vapenöfning, skrivit mycket i tidningar och tidskrifter samt offentliggjort ett par diktsamlingar. Hvem har icke reda på hans vackra Dalasång: »Jag vet ett land...»

Gustaf Nyblæus — en af de vackraste åldringar man kan se — är ännu vid god vigör. Att han ännu länge måtte så förblifva är alla hans många vänners och bekantas hjärtliga önskan.

PÅ FORSKNINGSFÄRD TILL ARGENTINA.

Åter ha några unga djärfva svenskar begifvit sig ut på upptäcksresa. Den 25 mars afreste nämligen från Stockholm innehafvaren af årets Vegastipendium, fil. kand. Erland Nordenskiöld, samt den ene af hans båda följeslagare, fil. lic.

HVAR 3. DAG.
Foto. Rosen, Stockholm.

E. v. Rosen. R. Fries. E. Nordenskiöld.

R. Fries för att begifva sig till Buenos Ayres. Stud. vid Uppsala universitet, greve von Rosen, kommer framdeles att afresa för att, sannolikt på bolivianskt område, sammanträffa med kamraterna.

Kand. Nordenskiöld är född 1877 och son till vår frejdade ishafsfarare professor A. E. Nordenskiöld. Den unge kandidaten har sålunda godt påbrå, och han har också redan, år 1899, med botanikern dr. O. Borge gjort en expedition till Patagonien och Eldslandet. Hans fack är zoologien.

Lic. Robert Fries är född 1876 och son till Uppsala universitets f. d. rector magnificus, den kände botanikern. Lic. Fries är också botaniker.

Greve Erik von Rosen är den yngste af de tre, född 1879, och son till öfverste-kammarjunkaren greve C. G. von Rosen. Han har varit med om en expedition till svenska Lappmarken, och hans fack är etnografien. Reseplanen är följande:

Herrarna Nordenskiöld och Fries ämna först idka studier i Buenos Ayres' museer, särskildt La Plata-museet, hvilket skall vara alldeles utmärkt. De resa sedan per järnväg till staden Jujny i nordvästra Argentina, nära Bolivia. Detta gränsområde är af stort intresse genom de många olika naturtyperna. Här finner man sålunda »torra» skogar med vilda och grymma indianstammar, salta floder och sjöar, längre uppåt Anderna urskogens öfverdådigt rika vegetation, därpå ett mera enformigt landskap och slutligen ett sterilt bergområde, ja, en formlig öken. De unge männen tänka uppehålla sig i dessa trakter i 1 $\frac{1}{4}$ år.

Det är också möjligt, att en tur kommer att företagas ned till Falklandsöarne. Hit till Sverige komma de djärfve unga männen nog icke tillbaka förr än om 1 $\frac{1}{2}$ år. Måtte deras resa krönas med framgång!

»DELSBOSTINTAN».

Delsbostintan, doktorinnan Ida Gavell—Blumenthal, har nyligen gifvit en soiré i Vetenskapsakademiens i Stockholm hörsal. Underrättelsen mottogs med glädje, ty Delsbostintan är allt fortfarande lika populär, som hon var, när hon endast bar sitt flicknamn.

Fröken Gavell uppenbarade sig första gången å en af Skansens värfester. Hon hade då jämte en väninna kommit ned till Stockholm från Gefle, där hon hade anställning, och var fullkomligt okänd för hufvudstadspubliken. Men det dröjde icke länge, innan denna fann vägen till Skansstugan, där stintan från Helsingland jämte sin väninna uppträdde, klädda i äkta nationaldräkter. De båda berättade så lustiga historier och sjöngo så nätta visor. Och voro så glada, så okonstlade. En ungherre var också med, och med honom dansade de. Det hela verkade full natur.

Hela Stockholm skulle se och höra de båda stintorna. Själva konungen kom till deras stuga. — Är det landsens far! Kors då! — sade Ida Gavell. — Vi ha nog väntat på honom. Stig på! Stig på! — Och konungen steg in och dröjde länge där inne och skrattade godt.

Ida Gavell bl-f snart bofast i Stockholm. Hon ingick vid Tekniska skolan, begåfvad, som hon är,

Foto. Hamngår, Stockholm.

»ROXANE»

Foto. Klemming, Stockholm.

»DELSBOSTINTAN».

med anlag för ritning och målning. Och litet emellanåt lät hon höra sin muntra repertoar, hvilken efter hand ökades ut. Hon satte själf ihop många lustiga historier. Målet kan hon sedan barndomen, och af humor har hon en större portion än de flesta. Delsbostintan är alldeles förträfflig i sin framställningskonst. F. excellensen Boström är eller var åtminstone en stor beundrare af henne. Delsbostintan fick — det har den, som skriver, med egna ögon sett — excellensens fotografi med egenhändig påskrift.

Som sagdt, Ida Gavell, hvilken ser så treflig och glad ut — hon är i kostymen och med utslaget! här rent af förtjusande — lät ofta höra sig, både offentligt och i privata kretsar. Nu mera är hon doktorinnan Blumenthal och mera tyst af sig, hvad landsmålet beträffar. Men stundom har hon dock en soiré, och då står glädjen högt i tak!

»ROXANE».

Vi återgifva här en bild af fru *Valborg Hansson*, hvilken, som bekant, spelar den kvinliga hufvudrollen, Roxane, i »Cyrano de Bergerac», Dramatiska teaterns i Stockholm stora triumf för närvarande.

Fru Hansson är förtjusande i denna roll, som hon återgifver på ett synnerligen omväxlande sätt. Hon vet att häri vara både naiv, sirligt »précieuse», käck — i lägerscenerna — och djupt rörande, i den gripande slutakten. Den unga skådespelerskan har nog aldrig förut nått så högt.

Valborg Holmlund är född i Stockholm den 28 jan. 1874. Hon var 1890—92 elev vid Dramatiska teatern. Hon spelade sedermera vid von der Ostens och August Arppes sällskap, hvarpå hon 1894 tog anställning i Helsingfors, der hon stannade i fyra år. Därefter kom ett år vid Svenska teatern i Stockholm, och slutligen de båda senaste åren har den intagande skådespelerskan haft engagement vid Dramatiska teatern.

Hon är sedan ett par år tillbaka gift med Axel Hansson, Dramatiska teaterns *jeune premier*.

Fru Hansson besitter, som man kan se, ett charmant yttre. Hon har också mycken talang — något som är det allra bästa!

Foto: Chalot, Paris.

EDMOND GOT †.

Théâtre Français' f. d. doyen, den världsberömda skådespelaren Edmond Got afled i sin villa i Passy den 21 mars i en ålder af 78½ år. Got uppbar hufvudrollerna i en mängd både gamla och nya repertoar-stycken. Och han spelade på ett lika psykologiskt sant och träffande sätt i en pjäs af Molière som i en af Augier eller Dumas d. y. Hans konst hade för honom inga hemligheter.

Got var i synnerhet mästerlig i tolkningen af *energiska* karaktärer, af personer som hade att bestå en hård kamp i, eller snarare mot lifvet. Men äfven för det hjärtegodta, det varma, rörande fann han de mest äkta uttryck.

Den store skådespelaren var under medellängd med ett ansikte, som vittnade om stor viljekraft. Det var äfven viljan, som till stor del gjorde Got till hvad han var, ty naturen hade, hvad uttrycksmedlen beträffar, icke visat sig frikostig mot honom. Men tack vare ett det mest ihärdiga arbete nådde Got upp på konstens tinnar.

Med Got's bortgång har den siste kvarlevande från Théâtre-Français' storhetstid skattat åt förgängelsen. Men hans — liksom de andras — minne skall länge lifva, längre förvisso än många af de så glänsande moderna sceniska meteorerna.

EN REGEMENTSFEST VID SVEA LIFGARDE.

Fotografi för HVAR 8 DAG af W. Fahlstedt, Sthlm.

Regimentsfester äga under vinterns lopp flera gånger rum i Stockholms kaserner. Därvid hållas föredrag, sång utföres och teaterstycken gifvas. Det är härför lämpadt folk bland manskapet och underofficerare, hvilka underhålla sina kamrater och särskildt inbjudna. Föredragen hållas dock, såsom naturligt är, af herrar officerare. Vi meddela här bilden från en af de tvenne teaterföreställningar, som gifvits vid Svea gardes rege-

mentsfester. De pjäser, som uppfördes, voro författade af kaptenen von Dardel; den ena tilldrog sig på Engelbrekts tid, den andra under Gustaf III:s dagar. Som man ser, är kaserateatern ganska rymlig och de uppträdande äro väl maskerade. »Frintimren» äro naturligtvis i verkligheten karlar. De små »flickorna» äro trumslagarepojkar och se ofta synnerligen nätta ut.

ETT BESÖK PÅ KRISTIANIA TELEGRAFSTATION.

Fotografier för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen, Kristiania.

I vårt nummer 15, denna årgång, återgäfvos vi en del bilder från den stora telegrafstationen i Göteborg jämte en orienterande beskrifning öfver telegrammens expediering allt från inlämnandet o. s. v. I dag presentera vi några mycket talande interiörer från telegraf- och telefonhufvudstationen i Norges hufvudstad.

Kristiania station är fullt modern och i alla afseenden tidsenligt inrättad. Man har tagit alla de nyaste hjälpmedlen å detta område i anspråk och följer med vaket öga den telegrafiska vetenskapens utveckling, för att alltid kunna vara färdig att till-

På den andra sidan äger den mera komplicerade expeditionen rum genom kvadruplex- och Wheatstone-apparater. I n:o 15 lästes en närmare beskrifning på dessa olika apparater. Simplexlinien kan »slås öfver» till duplexlinie, när t. ex. mängden telegram är särskildt stor eller fel å linien föreligger. I detta senare fall är man f. ö. hänvisad till de egendomligaste utvägar för att hålla korrespondensen *à jour*. I höst rasade t. ex. i England förfärliga stormar, hvilka förstörde nästan alla linierna mellan England och Skottland. Då gick telegrafkorrespondensen mellan dessa länder öfver — Kristi-

TELEGRAFSTATIONEN I KRISTIANIA, APPARATSALEN.

godogöra sig de resultat som denna vetenskap bringar i fråga om uppfinningar och förbättringar. Således har telegrafstyrelsen bl. a. haft en person öfver i England, för att studera Marconis telegrafering utan tråd.

Men den yttre ramen om denna moderna institution är allt annat än imponerande. Telegraf och telefonen äro inhysa tillsammans med posten — hos hvilken de förra äro hyresgäster. Posten utvidgar sig ju alltmer och de hårdt ansatta »Telegrafia» och »Telefonia» sväfvä därför i ständig fruktan att en vacker dag bli trängda ut på gatan! Men med dessa lokale forhold förestår väl inom kort en förbättring.

*

På Kristiania station expedieras hvarje dag 7-å 8,000 telegram. Vid borden på salens vänstra sida sker hufvudsakligen expeditionen med Simplex-Morse-apparater, den enklaste formen för telegrafering. Här finnes ett bord med uteslutande simplexapparater, hvilka skötas af den allra yngsta personalen, hvarför detta idylliska ställe af de i mysterierna mera invigda kallas »barnens paradys».

ania. Depescherna sändes dit pr kabeln öfver Newcastle och Arendal och därpå från Kristiania genom den norsk-skottska kabeln tillbaka till Skottland.

*

Om vi från telegraflokalerna gå in i rikstelefonsalen susar oss till mötes ett virrvarr af mer eller mindre melodiska kvinnoröster i alla tonarter. Öfvergången från de långa salarne, där stillheten endast störes af apparaternas diskreta tik-tak, till detta surr af röster, verkar i hög grad upplifvande. Inemot ett tjog damer äro här sysselsatta med det ansvarsfulla arbetet att sätta sina medmänniskor i mer eller mindre behaglig förbindelse med hvarandra. Rikstelefonsalen ligger i fjärde våningen. I första våningen är till publikens bekvämlighet

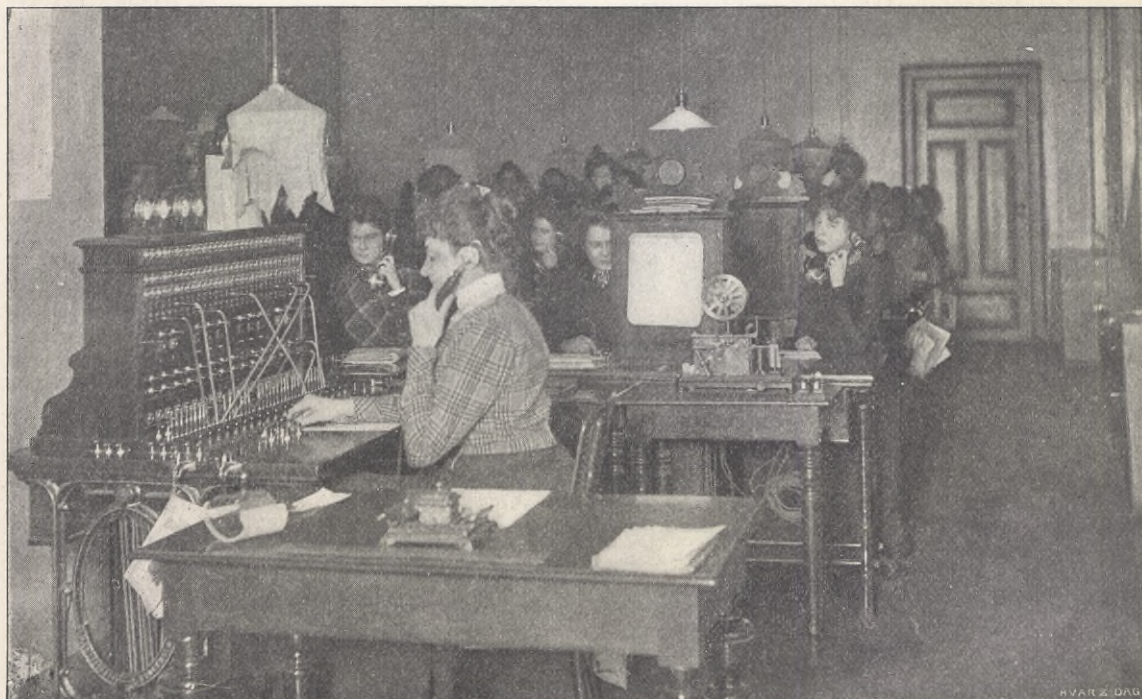
TELEGRAFSTATIONEN I KRISTIANIA, APPARATSALEN.

placerade sju kiosker för telefonering, däraf 5 för interurban. Här föras dagligen cirka 100 rikstelefonersamtal.

*

Kristiania har följande *direkta* telegrafförbindelser med utlandet: Stockholm, Göteborg, Köpenhamn, Hamburg, Berlin och Aberdeen. Är den

skottiska linien i olag, kan man öfver Arendal komma i direkt förbindelse med Newcastle. Inalles inlöpa till Kristiania station 23 telegram- och 30 interurbana telefonlinier. Under år 1899 expedierades 2,495,794 telegram; häri inberäknas de 800,000 telegram, som utgjorde staden Kristianias ut- och inländska telegrafkorrespondens.

RIKSTELEFONSTATIONEN I KRISTIANIA.

DEN UTOMORDENTLIGA ENGELSKA AMBASSADEN

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahl, Stockholm.

AMBASSADEN FAR FRÅN GRAND HOTEL TILL K. SLOTTET.

har, som bekant, nyligen varit i Stockholm för att till vår konung framföra konung Edvard VII:s tillkännagifvande om sitt uppstigande å det britiska riket och Indiens tron.

Ambassadchefen är son till den förste hertigen af Abercorn och lady Louise J^{ne} Russel, som var dotter till 6:te hertigen af Bedford. Han är född

1838 och gift med en dotter till den förste earl Howe samt åtföljdes af sin son James Albert Edward, som bär titeln markis af Hamilton och är gift med en dotter till 4:de earlen af Lucan. Bägge dessa herrar Hamilton ha tjänstgjort i hären, och fadern var prinsens af Wales »lord of the bedchamber» 1866-85 samt är »groom of the stole» sedan 1885.

HEDERSVAKTEN, GRENADIERERNA I BJÖRNSKINNSMÖSSOR, PÅ VÄG TILL K. SLOTTET.

OROSTECKNEN I RYSSLAND.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAG.

VY AF PETERSBURG: Amiralitetspalatset i förgrunden.

Studentoroligheterna i Petersburg, Moskva och Kieff, om man nu skall benämna händelserna så, attentaten mot ministern Bogolepoff och öfverprokuratorn i den heliga synoden Pobjedonostseff, exkommunikationen af Leo Tolstoj äro tilldragelser, som åter vänt världens blickar mot Ryssland, tilldragelser som änyo föra fram till ytan hvad som rör sig i djupet af den ryska samhällskroppen. Af de ryska tidningarna ser man dessa dagar att den mäktige Pobjedonostseff, hofkamarillans hufvud, är föremål för de hjärtligaste lyckönskningar från höga och officiella ryska kretsar med anledning af att attentatet mot honom misslyckades. Samtidigt inlöpa till grefve Leo Tolstoj i Moskva från alla håll, från alla kretsar i Ryssland otaliga sympatibevis med anledning af den heliga Synodens bulla mot honom. I den officiella redogörelsen för mordet på den af studenterna så hatade undervisningsministern gjorde tsaren egenhändigt en anmärkning om att ministerns död försatt honom i djup sorg. Och i samma ögonblick taga professorer och senatorer vid de ryska högskolorna mod till sig att i en skrifvelse till tsaren påpeka för honom de farliga följderna under den mördade Bogolepoffs ministertid företagits. I alla Rysslands universitetsstäder bli hundratals, ja tusentals stu-

denter misshandlade, häktade, instuckna i hären såsom gemena soldater, detta samtidigt som en officiell, byråkratisk »folkbildningskongress» är samlad i Moskva.

HVAR 8 DAG.

PETERSBURG: Vinterpalatset, tsarparets residens.

PETERSBURG: NEWSKI PROSPEKT, STADENS STÖRSTA GATA. Studenternas afsikt vid tumultet var att slå sig igenom kosackleden vid Kasankatedralen och uppnå denna af en sympatiskt stämd människomassa myllrande gata.

Man ser här af tydligen, att den stora remnan inom det ryska samhället alltmera utvidgas. På den ena sidan står intelligensen, på den andra byråkratismen. Hvertdera af de båda partierna ser i motståndarne fäderneslandets fiender, den nationella framtidens dödgräfvare. Gatuoroligheterna i Kieff, Moskva, Petersburg voro i främsta rummet egentligen endast symptom på denna djupa motsats.

Studenternas stormiga uppträdande satte också städernas proletariat i rörelse. Detta är betydelsefullt, ty det var väl första gången i Ryssland som universitetsungdom och kroppsarbetarne gjorde gemensam sak mot polisen, myndigheterna, mot knutpiskan och det reaktionära trycket, enär de undre folkskikten hittills å myndigheternas sida uppträd mot studenterna, hvilka de betraktat såsom tsarens fiender.

Ännu betydelsefullare är det emellertid för närvarande att larmet, som hörts i gatorna, tyckes hafva återväckt den slumrande kraften hos den ryska intelligensen och föranledt erfarna, allvarsamma, patriotiska män att träda fram och protestera mot det nuvarande regeringssystemet. 79 af Rysslands främste skriftställare och publicister, däribland den berömda sociologen Michailovskij, anatomen Lesgast, historikern Karjeff, författaren Maxim Gorkij, hafva underskrifvit en skarp protest mot kosackväldet och, då ryska prässen gifvetvis icke kunde tjänstgöra härvidlag, offentliggjort denna i den utländska pressen, där den nu genomgår verldsbiladen. De protesterande framhålla, huru upprörda de äro öfver de begångna polisdåden och huru förskräckelse griper dem vid tanken på landets framtid, som är öfverlemnad åt knytnäfvens och knutpiskans. De berättar att den ryska regerings-

PETERSBURG: Peter den stores staty och Isacskyrkan.

tidningens redogörelse för oroligheterna i Petersburg var oriktig och att det hela var en enda brutal våldshandling från polisens sida, till hvilken ingen giltig anledning fanns. Vidare hafva äfven högskolornas senatorer och professorer i verldspresen offentliggjort sin skrivelse till tsaren. I denna heter det bl. a.:

»Genom förtryck utsläckas de bästa drifterna och i deras ställe komma egoistiska bevekelsegrunder, hvilka redan dessförutan äro tillräckligt mäktiga i vårt dagliga lif. Att låta en ungdom uppväxa under sådana inflytelser betyder att frambringa och bibehålla ett tillstånd af förtryck och folkets lif, som slutligen för till nedgång och utdöende. Dessa förhållandens tryck kännes icke endast af ungdomen utan äfven af de äldre. Skall i ett autokratiskt regeradt land trogna undersåtars röst hindras att tränga fram till herrskaren? Ännu i detta ögonblick anse många undertecknandet af denna böneskrift vara en handling af största borgarmod. För att i trohet och vördnad kunna framföra sina önsknningar inför sin herre, äro Eders majestäts undersåtar tvungna att handla i hemlighet, på det att polisen icke må få fast i böneskriften och undanföra den innan densamma kommer i Eders majestäts händer. *Under sådana förhållanden är lifvet outhärdligt.* En tung likgiltighet hvilat öfver alla,

intresset för offentlig verksamhet är försvunnet, och i alla regerings- och samhällsläger saknar man män. *Aflyfta genom en storhjärtad handling detta tryck, Sire!* Visa förtroende för edra vördnadsfulla undersåtar och tillåt att den nu munkafleförsedda offentliga meningen får taga sig uttryck. Rörelsen bland studenterna skall upphöra af sig själf. De unga skola återvända till sina arbeten så snart de se, att de kunna fullända sina studier och taga fri och allmännyttig del i fäderneslandets angelägenheter.»

Någon verkan af denna anmärkningsvärda skrivelse har ännu icke förspotts. Man håller, säkerligen med full rätt, den nuvarande tsaren för att vara

PETERSBURG: Kasankatredalen.

Det var från denna i stadens hjärta belägna kyrka, i hvilken femte krigstroféer förvaras en 300-årig historiskt rykbar helgonbild, studenterna gjorde sitt förtvifvade anfall då de efter den mördade Bogolepoffs begrafning ho'ales af polis och kosacker med arrestering.

en man med vekt sinnelag. Alla hans handlingar hittills, där hans egen vilja kunnat segra öfver hofkamarillan och genomtränga byråkratiens till och med för själfhärskaren ofta ogenomträngliga mur, framkalla hos ryska folket den förhoppningen, att intelligensens stämna skall bli hörd och den nuvarande jäsningen därför skall betyda en vändning till det bättre i Rysslands innerpolitiska lif.

* * *

Pobjedonostseff, hvilken som bekant, lyckligen undkommit ett attentat, är Rysslands stora gåta. Han är den heliga synodens prokurator och tsarens representant som kyrkans styresman. Han har varit den nuvarande tsarens och hans faders lärare; han står tronen närmare än någon annan man i Ryssland. På den dag, då tsarens fredsmantifest gjorde honom till världens mest omtalade person, skref tsar Nikolai till sin gamle lärare ett hjärtligt bref, hvilket han undertecknade:

Din alltid oföränderligt tillgifne och djupt tacksamme Nicolai.

Det var troligen icke en tillfällighet att brefvet var skrivet på samma dag som manifestet, ty det var herr Pobjedonostseff som först väckte »fredstanken» i den unge kajsarens hjärna. Och huru mycket man än må ifrågasätta prokuratorns praktiska klokhet, kan ingen påstå, att han är moraliskt ovärdig det förtroende tsaren sätter till honom. Tolstoj själf är inte större slaf under sitt samvete än Pobjedonostseff. Han har offrat sitt lif, sitt allt på sitt ideal-Rysslands altare.

På hans kärlek till sanningen såsom han tolkar den, på hans önskan att handla rätt så som han menar, hyser ingen som känner honom några tvivel. Det är endast synd att hans begrepp om sanning är så litet och trängt. Han tycker icke om vesterländska metoder. Han är den personifierade motsatsen till liberalismen i dess vidsträcktaste betydelse; vare sig i fråga om andliga, politiska eller intellektuella saker. Han har ingen tro

Foto. Lewitzkij, Petersburg.

POBJEDONOSTSEFF: Öfverprokurator vid den Heliga synoden i Petersburg. Näst tsaren Rysslands mäktigaste man.

på folkliga institutioner. Om hvarje politisk institution i det öfriga Europa skulle störta samman i morgon, skulle det ej förvana Pobjedonostseff. »Det var det jag sade», skulle han bara säga till tsaren. Man förstår, hvarför han drivit Tolstoj ut ur den kyrka, hvars dörr är vid nog för sjuttio millioner att passera igenom. Det är prokuratorns sak att hålla kyrkan »ren» och han rider till den ändan skoningslöst och brutalt hän öfver kärlek, förnuft och frihet.

POBJEDONOSTSEFFS RESIDENS — Senatens och Synodens Palats — där det sista attentatet ägde rum.

Svenska teknologföreningen eller, rättare sagdt, den förening, hvarur teknologföreningen sedermera uppvuxit, stiftades den 2 mars 1861 af 17 elever vid d. v. Teknologiska institutet, nuvarande Tekniska högskolan. Den egentlige stiftaren var *E. A. Wiman*. Föreningen sammanträdde, att börja med, då medlemsantalet ännu var ringa, hos någon af stiftarne, men snart måste särskild lokal hyras vid Ålandsgatan. Denna flyttades sedermera till flere andra ställen, tills man år 1868 fick en rätt stadigvarande bostad Kammakaregatan N:o 1. Bland de många viktiga beslut, som fattades här, må nämnas, att föreningen bestämde sig för att öfvertaga utgifvandet af »Teknisk tidskrift». År 1883 flyttade föreningen till Arsenalsgatan 2 A och 1891 till sin nuvarande präktiga lokal Brunkebergstorg 18. Med samma års ingång uppgick den 1865 i Stockholm bildade Ingeniörföreningen i Svenska teknologföreningen, hvilken f. n. räknar öfver 1,600 medlemmar.

Fyratioårsjubileet firades den 20 mars i all enkelhet vid »andra sektionens» sammanträde. — Föreningen är, som bekant, indelad i olika sektioner, omfattande olika slags ingenjörer. Föreningens

stiftare, ingenjör *E. A. Wiman*, höll då ett föredrag, särskildt behandlande föreningens utveckling under den sista 15-årsperioden. Tanken på 1897 års Stockholmsutställning hade, förklarade hr W., år 1894 utgått från »andra sektionen», som äfven tagit initiativet till 1:a Nordiska teknikermötet 1897.

E. A. WIMAN.

Efter sammanträdet hölls en talrikt besökt fäst. Föreningens stiftare, ingenjör Wiman, hvilkens porträtt vi härmed meddela, är född 1838 och sedan 1864 konstruktör af uppvärmnings- och luftväxlingsapparater.

FRÅN SVENSKA FISKAREFÖRBUNDETS ÅRSMÖTE

å Landbruksakademien den 22 Mars.

Midt vid bordet ordf. dr R. Lundberg, till venster om honom sitter dr F. Trybom, till höger dr C. Nyström. Till vänster bakom dr L. står sekreteraren doc. Lönnberg, Bredvid dr T. sitter prof. Lundgren.

Svenska fiskareförbundet hade den 22 mars sammanträde i Stockholm under ordförandeskap af fiskeriinspektören dr R. Lundberg. Ledamöternas antal är f. n. 591 års- och 11 ständiga. Vid mötet hölls ett intressant föredrag af prof. J. Lundgren om gäddfiske för amatörer. Sedan diskussion i frågan egt rum talade dr Lundberg i ämnet: »Kan fiske med långref anses skadligt och i så fall i hvilka afseenden?» Flere följande talare ansågo detta fiske skadligt, såsom bl. a. förstörande laxöringen.

Slutligen höll fiskeriassisten, Dr Trybom ett

kort föredrag »Om skäggdoppingens lefnadssätt och inverkan på fisktillgången.»

Hr Schürer von Waldheim väckte förslag om, att något borde göras för att hindra djurplågeri vid fiskfångst samt vid fiskens förvaring och transporter.

Styrelsen erhöi i uppdrag att vidtaga erforderliga och möjliga åtgärder. Dr Nyström lämnade meddelande om den i Skaraborgs län i föl inrättade fiskeristyrelsens verksamhet.

Som man hör söker Svenska fiskareförbundet att på ett praktiskt sätt verka gagnande för fiskerinäringen, som ju har sin stora betydelse.

» SJÖBJÖRNAR. »

Af W. W. Jacobs. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

V. »TVEGIFTE.»

» Han är en riktig nero, det är hvad han är, sir», sade kocken i det han tömde en pyts diskvatten öfver bord.

»En hvad?» sade skepparen. »En nero», sade kocken mycket långsamt och tydligt. »En verklig nero, en karl som vi äro stolta att ha hos oss här ombord».

»Jag visste inte att han var någon vidare simmare», sade skepparen och kastade en nyfiken blick på en groft byggd medelålders man, som satt på luckan och halft förläget såg åt sidan.

»Det ä' han inte heller», sade kocken, »och det är det som gör honom desto mera neroisk enligt min åsikt.»

»Tog han af sig kläderna?» frågade styrman-
nen.

»Inte ett dugg», sade den förtjuste kocken, »inte pjexorna och inte ens hatten, som gick till botten».

»Du ljuger», sade vår »Nero» och såg upp för ett ögonblick.

»Du tog inte af dig byxorna, George?» sade kocken ängsligt.

»Jag kastade hatten på stenväggen», mumlade George utan att se upp.

»Nå ja, ändå for du öfver barriären efter den stackars flickan som en britt, eller hur?» sade den andre.

Intet svar.

»Gjorde du inte?» vädjade kocken.

»Väntade du att jag skulle kasta mig i som en holländare, eller hvad?» frågade George häftigt.

»Det är blygsamhet», sade kocken och vände sig till de andra med minen hos en förevisare. »Han kan inte tåla att vi tala om saken. Han höll nästan på att drunkna, det gjorde han. En flotte kom och körde båtshaken just genom sitsen på hans pantalonger och räddade honom. Stig upp och visa dina byxor, George.»

»Om jag skulle stiga upp», sade George med af raseri bruten stämma, »så skulle det gå illa för dig, min gosse lilla.»

»Ä' han inte blygsam?» sade kocken. »Är det inte roligt att höra på honom. Han var likadan när de fingo honom på det torra och folket började klappa om honom.»

»Tyckte han inte om det?» frågade styrman-
nen.

»Well, de voro kanske en smula för vänliga», medgaf kocken, »en gammal prisse som inte kunde nå honom, klappade honom på hufvudet med sin käpp, men det var bara gjordt i välmening.»

»Jag är stolt öfver er, George», sade skepparen hjärtligt.

»Det äro vi alla», sade styrman-
nen.

George mumlade något.

»Jag skall laga att han får medalj», sade skepparen. »Fanns där några vittnen, kock?»

»En massa vittnen», sade den andre, »men jag gaf dem hans namn och adress, skonaren John Henry af Limehouse är hans hemvist och George Cooper hans namn!»

»Du pratade alldeles för mycket», sade hjälten, »du din magre son af en kittelflickare.»

»Där är hans blygsamhet igen», sade kocken med ett förstående leende. »Han kan spricka af

blygsamhet, George. Ni skulle sett honom när en pojke tog hans fyrtingraf.»

»Tog hans hvad?» sade skepparen intresserad.

»Hans fyrtingraf», sade kocken. »Det var en ung man som tog bilder för en tidning. Han tog George just som han kom upp drypande af vatten och han tog honom sedan han torkat af ansiktet och han tog honom när han satt och svor på en som frågade om han var mycket våt».

»Och du sa' honom hvad jag bodde och hvem jag var», sade George i det han vände sig till honom och skakade knytnäven. »Det gjorde du.»

»Det gjorde jag», sade kocken. »Det kan du tacka mig för, George.»

Den andre uppgaf ett formligt tjut samt steg upp och gick ner, i förbifarten gifvande en kamrat, som klappade honom på axeln, ett slag i sidan hvilket höll på att knäcka ett par reffen. De som voro på däck utbytte beundrande blickar.

»Hm», sade styrman-
nen och ryckte på axlarne, »det förefaller mig, att ifall jag räddade en medmänniskas lif så skulle jag inte tycka illa om att höra talas om det.»

»Det tycker ni», sade skepparen och stramade upp sig något. »Men om ni nånsin skulle göra något sådant, så kanske ni skulle tycka annorlunda.»

»Hm, jag vet inte hur ni skulle veta mer i den saken än jag», sade den andre.

Skepparen harskade sig.

»Det är ett par små saker i mitt lif som jag inte precis skäms för», sade han blygsamt.

»Det är inte mycket att skryta af», sade styrman-
nen illvilligt missförstående.

»Jag menar», sade skepparen i skarp ton, »ett par små saker som vissa personer skulle känt sig stolta öfver. Men jag är stolt öfver att kunna säga att inte en lefvande själ vet om dem.»

»Det tror jag fullkomligt», sade styrman-
nen och gick sin väg med ett retsamt leende.

Skepparen ämnade följa honom för att beklaga sig öfver den obehöfliga tvetydigheten i hans anmärkingar, när han stördes af ett oväsen från skansen. På en vänlig inbjudan af kocken hade styrman-
nen och en af besättningen på briggen »Endeavour», som låg bredvid, kommit ombord och gått ned för att se på George. Det mottagande de rön-
te var inte något rekommenderande för gästvänligheten på »John Henry». De kommo upp med fart och förklarade att de aldrig ville se honom mer i hela sitt lif, hvarpå de lämnade fartygen under högljudda och skymfliga tillmälen.

Skepparen gick långsamt fram till skansen och stack ned hufvudet.

»George», ropade han.

»Sir», sade hjälten i butter ton.

»Kom ned i min kajuta», sade den andre och vände sig bort. »Jag vill tala litet med dig.»

George steg upp och efter att ha yttrat några förfärliga hotelser mot kocken, som tappert tog emot dem, kom han upp på däck och följde med skepparen in i kajutan.

På sin öfverordnades anmodan tog han långsamt plats på en kista, men visade ett svagt leende, när skepparen drog fram en butelj och ett par glas.

»Skål, George», sade kaptenen i det han sköt ett glas till honom och höjde sitt eget.

»Ödmjukaste skål, sir», svarade George och lät drycken skölja munnen innan han sväljde den. Han suckade tungt, satte sitt tomma glas på bordet och lät sitt stora hufvud sjunka ned på bröstet.

»Att rädda lif tycks inte vara i din smak, George», sade skepparen. »Jag tycker om blygsamhet, men du tycks mig drifva saken något för långt.»

»Det är inte blygsamhet sir», sade George, »det är den där fyrtingrafien. När jag tänker på den, blir jag ängslig i hela kroppen.»

»Det skulle jag inte bry mig om, om jag vore i ditt ställe, George», sade den andre vänligt. »Utseendet är inte allting.»

»Jag menar inte på det viset», sade George mycket misslynt. »Mitt utseende är bra nog åt mig. I själfva verket är det tack vare mitt utseende, så att säga, som jag är i knipa.»

»Lite mer rom, George?» sade skepparen, hvilens nyfikenhet nu blifvit väckt. »Jag vill inte lägga mig i dina affärer, långt därifrån. Men i min ställning som kapten anser jag om någon af min besättning råkar illa ut det vara min plikt att räcka handen till hjälp, om jag kan.»

»Världen skulle vara ett bättre ställe, om det funnes flera personer lika er», sade George, som blef sentimental allt efter som han förnöjdt smuttade på sin dryck. »Om den där tidningen med de där bilderna kommer i en viss persons händer, så är jag förlorad.»

»Inte så vida det beror på mig, George», sade den andre med eftertryck. »Hvad menar du med förlorad?»

Sjömannen satte ned sitt glas på det lilla bordet, lutade sig fram och formade läpparne till ett ord, hvarpå han långsamt drog sig tillbaka i afvaktan på effekten.

»Hvad?» sade skepparen.

Den andre upprepade sin rörelse, men skepparen som icke förstod mera än att något trestafvigt ord antyddes, blef icke klokare.

»Du kan tala något högre», sade han.

»Tvegiftel!» sade George, uttalande ordet högtidligt.

»Du?» sade skepparen.

George nickade. »Och om bara min första får fatt i papperet och ser min fyrtingrafi och läser mitt namn, så är det ute med mig. Det blir min belöning för det jag räddat en medmänniskas lif. Sju år!»

»Jag är förvånad öfver dig, George», sade skepparen allvarsamt. »En så bra hustru som du har till på köpet.»

»Jag har inte sagt något om nummer två», mumlade George. »Det var nummer ett som inte passade. Jag öfvergaf henne för åtta år sedan. Det var en dålig kvinna. Jag gjorde en resa till Australien först, för att hon skulle glömma af mig något, och jag har aldrig sett henne sedan. Hvad blir det af mig, ifall hon får se allt det här om mig i tidningen?»

»Är hon hvad man skulle kalla en öfvertygande kvinna?» sporde den andre. »Med svårt lynne, menar jag.»

»Med svårt lynne», upprepade mannen med de två hustrurna. »Om den kvinnan kunde få mig i fångelse, skulle hon stå på hufvudet af glädje.»

»Well, jag skall göra hvad jag kan för dig, om det värsta skall inträffa», sade skepparen. »Du gjorde klokast i att inte säga någonting om detta till någon annan.»

»Jag gör det inte», sade George häftigt i det han steg upp, »och ni naturligtvis» —

»Du kan lita på mig», sade skepparen på sitt mest trofasta sätt. (Forts.).

FRÅN DEN STORA ELDSVÅDAN I STRÖMSTAD

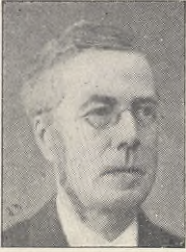
den 24 mars.

Foto. André, Strömstad.

I DET STORA STENHUSET I FÖRGRUNDEN VAR GÖTEBORGS ENSK. BANKS FILIAL INRYMD.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

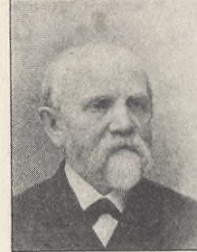
C. G. HELLSTRÖM.

F. C. NORBIN.

C. A. R. LOTHIGIUS.

L. H. GYLLENHAAL.

K. A. EKLUND.

FÖDELSEDAGAR. Den 21 mars fyllde f. d. lektorn i matematik vid nya elementarskolan i Stockholm dr *Carl Gustaf Hellström* 70 år. Denne högt aktade medlem af hufvudstadens lärarekår utnämdes 1876 till lektor vid nämnda läroverk och tog, efter att i 39 år ha varit anställd som ordinarie lärare därstädes, 1898 afsked från lektoratet. Som författare inom den matematiska vetenskapen har H. vid sidan af sitt lärarekall utgivit flera förtjänstfulla arbeten.

80 år fylde den 22 mars grosshandlaren *F. C. Norbin* i Stockholm. Hr. N. är känd som en af våra ifrigaste konstlänkare och har under många år varit kassör i Sveriges allm. konstförening, hvilkens vice ordf. han f. n. är.

Justitieborgmästaren i Norrköping *C. A. R. Lothigius* fyllde den 24 mars 60 år, af hvilken anledning vi äro i tillfälle återgifva ett alldeles nytt porträtt af den stora stadens främste styresman. Efter genomgångna studier etc. blef L. assessor i Göta hofrätt 1876 samt utnämndes till sitt nuvarande ämbete 1884. Den afhällne borgmästaren fick på födelsedagen röna vackra bevis på aktning och sympatier.

80 år fyllde den 24 mars f. akademiräntmästaren friherre *L. H. Gyllenhaal* i Uppsala, som då uppvaktades af akademistaten, hvarvid prorektor professor Hammarsten talade för den högt aktade gamle. Äfven Västgöta nation uppvaktade. Frih. G. är fortfarande i besittning af god hälsa och obrutna själskrafter.

50 år fyllde den 25 mars kyrkoherden i Maria församling i Stockholm *K. A. Eklund*. Den omtyckte självårdaren fick härvid motaga de hjertligaste lyckönskningar från församlingsbor och andra vänner.

60 år fyllde den 23 mars ledamoten af Andra kammaren, landbrukaren *N. Nilsson* i Skärhus. Hr. N. är, som bekant, representant för Malmöhus län, Färs domsaga, och har förut bevilstat femton riksdagar. Han är verksam ledamot i lagutskottet.

50 år fyllde den 26 mars ene innehafvaren af den välkända firman *C. A. Kahl & komp.* i Stockholm, lärtskrämhandlaren *Gustaf Rising*. Den omtyckte mannen blef föremål för mångfaldiga hyllningar.

50 år fyllde den 27 mars Stockholms Handelsbanks verkställande direktör, *Louis Fränkel*. Åren 1880-93 innehade han i hufvudstaden en bankfirma, hvarpå han tillträdde sin direktörplats. F. är en af vårt lands allra skickligaste bankmän. På 50-årsdagen var han föremål för talrika hyllningar.

UTNÄMNINGAR. Laboratorn i fysiologi vid Karolinska institutet, med, dr *Johan Erik Johansson* har utnämnts till professor i fysiologi vid nämnda institut. Professor *J.* är född 1862 i Skultuna och blef

1890 docent och laborator i fysiologi, i hvilken vetenskap han är synnerligen framstående.

Till professor i landskapsmålning vid det under Akademien för de fria konsterna ställda läroverket har förordnats öfverläraren vid Tekniska skolan i Stockholm *O. P. U. Arborelius*. Han är född 1842 i Orsa i Dalarne och blef 1883 öfverlärare vid Tekniska skolan. A. är en framstående målare, hvilken hemtat sina ämnen från hembygden, Stockholmstrakten och vestrusten. Nationalmuseum eger af honom "Hafsstrand", "Fäbodvall i Dalarne", "Getter föras i vall" och "Utsigt vid Engelsberg."

DÖDSFALL. Den 12 mars afled i Vaxholm dess äldste manlige innevärdare, f. repslagaremästaren *Olof Bernhard Fredriksson* i en ålder af nära 80 år. Han var i sin krafts dagar ovanligt energisk och arbetsam och bedref yrket i öfver 50 år. Afären i Vaxholm har i fyra led gått i arf från far till son.

Den 13 mars afled i hufvudstaden bageridkaren *August Conrad Siwers* i en ålder af 37 år. Han hade uppdrifvit sin konditor- och bagerirörelse till något verkligt betydande i sitt slag.

Den 13 mars afled i Valdemarsvik kamrern vid Kalmar enskilda banks afdelningskontor *Per Olof Friberg* i en ålder af 75 år. Pliktrohet i tjänsten och en ovanlig arbetsförmåga voro egenskaper, som ända in i det sista utmärkte den hädangångne. En talrik vänskrets delar med familjen sorgen öfver den gästvänlige och gladynte hedersmannens bortgång.

Bokförläggaren *C. A. Hermansson* afled den 15 mars i Stockholm, nära 54 år gammal. H. hade ända tills de sista åren varit bosatt i Köping, för hvilket samhälles utveckling han lade stort intresse i dagen. Han offrade i mer än vanlig grad tid och krafter åt allmänna angelägenheter, hvadan hans minne och skull i Köping bevaras i tacksam hägkomst.

Den 16 mars afled i hufvudstaden registratorn i kammarkollegium *Edvard Eugen Falk* i en ålder af 86 och ett halft år. Han var en verksam person, enkel och flärdfri. I många år innehade han ledamotskap af Kungsholms församlings kyrkoråd.

I Norrköping afled rådmannen och disponenten *Markus Werner Wallberg* den 18 mars — just på sin 75-årsdag. W. grundlade 1852 M. Wallbergs bokhandel och blef 1888 disponent vid Nya marmorbruksaktiebolaget. År 1893 blef W. politie rådmän. Han var stadsfullmäktig och innehade en mängd kommunala förtroendeuppdrag. Den omtyckte och vänsälle mannen sörjes närmast af maka och halbror, svenska pressens nestor notarien W. i Linköping. Icke minst saknas den döde af de fattiga, mot hvilka han i stor skala öfvade välgörenhet.

N. NILSSON.

GUSTAF RISING.

LOUIS FRÄNKEL.

J. E. JOHANSSON.

P. O. FRIBERG. +

C. A. HERMANSSON. +

E. E. FÄLK. +

M. W. WALLBERG. +

O. P. U. ARBORELIUS.

O. B. FREDRIKSSON. +

A. C. SIWERS. +